

Nr 405.

Av herr **Boman** i Kieryd m. fl., om *ändring i grunderna för vissa ersättningar i anledning av kroppsskada, ådragen under militärtjänstgöring.*

Vid 1950 års riksdag antogs, med giltighet fr. o. m. den 1 juli 1950, två nya förordningar angående ersättningar till värnpliktiga m. fl. för skador och sjukdomar i följd av militärtjänstgöringen. Genom den ena förordningen, som benämnes militärersättningsförordningen (SFS 1950:261), anpassades ersättningsgrunderna för värnpliktiga i framdeles inträffande skadefall efter de från 1949 års ingång gällande ersättningsgrunderna i lagen om försäkring för olycksfall i arbete. Enligt den andra förordningen, benämnd omregleringsförordningen (SFS 1950:262), omräknades de till värnpliktiga m. fl. utgående ersättningarna i äldre skadefall efter en enhetlig skala, enligt vilken livräntan vid helinvaliditet blev 350 kronor per månad för skadade i åldern 25—67 år och 275 kronor per månad för yngre och äldre skadade.

Socialvårdskommittén har i sitt sista betänkande (SOU 1951:25) framlagt förslag till en lag om yrkesskadeförsäkring, som skulle träda i stället för olycksfallsförsäkringslagen m. m. Kommittén har förutsatt, att förslaget skulle föranleda motsvarande omarbetning av militärersättningsförordningen. Den nya lagstiftningen skulle träda i kraft den 1 januari 1953. Efter betänkandets remissbehandling har emellertid en ny kommitté tillkallats för utredning rörande sjuk- och yrkesskadeförsäkringarna, och i statsverkspropositionen har det tillkännagivits, att socialvårdskommitténs nyssnämnda förslag icke kommer att föreläggas årets riksdag.

I socialvårdskommitténs betänkande har bl. a. frågan om indexreglering av ersättningar från den obligatoriska olycksfallsförsäkringen upptagits till behandling. Kommittén har understrukit angelägenheten av att det allmänna sörjer för att de utgående ersättningarna icke förlora sitt realvärde, och fyra ledamöter ha yrkat, att frågan måtte snarast möjligt föras fram till lösning genom en specialutredning.

En utredning angående allmän indexreglering av ersättningarna från den sociala olycksfallsförsäkringen måste tydligen taga avsevärd tid. En uppräknad av ersättningsbeloppen framstår såsom särskilt angelägen beträffande de av omregleringsförordningen omfattade skadefallen under värnpliktstjänstgöring m. m. De ovannämnda livräntebeloppen vid helinvaliditet *Bihang till riksdagens protokoll 1952, 4 saml. Nr 405—410.*

äro lägre än de belopp, som socialvårdskommittén på sin tid föreslog i ett i januari 1949 avgivet betänkande. Månadslivräntan vid helinvaliditet föreslogs nämligen av kommittén (majoriteten) till 400 kronor i åldrarna 25—67 år och till 300 kronor i övriga åldrar. De nu gällande beloppen voro redan från början väl låga, och genom levnadskostnadsökningarna ha de förlorat en stor del av sitt värde. En höjning är författningstekniskt mycket enkel att genomföra och kan ske utan att man föregriper prövningen av socialvårdskommitténs förslag till yrkesskadeförsäkringslag m. m.

En förbättring bör i första hand åstadkommas för de ersättningstagare, som äro höggradigt invalidiserade. För helinvaliderna synes månadslivräntan rimligen böra höjas till 450 kronor i åldrarna 25—67 år och 350 kronor i övriga åldrar. I anslutning till grunderna för omregleringsförordningen torde förbättringar av proportionsvis mindre storlek böra medges vid partiell invaliditet, som motsvarar nedsättning av arbetsförmågan med minst tre tiondelar. Den i 4 § av omregleringsförordningen intagna tabellen bör lämpligen kunna ändras så, att månadsbeloppen vid 30—100 procents invaliditet bli följande i åldrarna under 25 eller över 67 år, respektive i åldrarna däremellan:

Invaliditet, %	Livränta i kr. per månad	
30	70 resp.	80
33 $\frac{1}{3}$	80 »	90
35	90 »	100
40	110 »	125
45	130 »	145
50	150 »	165
55	170 »	190
60	190 »	215
65	210 »	240
66 $\frac{2}{3}$	220 »	250
70	230 »	265
75	250 »	290
80	270 »	315
85	290 »	350
90	310 »	390
100	350 »	450

De i 3 § 1 mom. angivna sjukpenningbeloppen å resp. 8:50, 10:50, 7:00 och 9:00 kr. böra höjas på motsvarande sätt och torde böra bli resp. 10:50, 13:50, 9:00 och 12:00 kr.

Kostnadsökningen blir icke av sådan storleksordning, att finansiella betänkligheter böra stå hindrande i vägen för dessa starkt motiverade ersättningsförbättringar. En automatisk minskning är att emotse, eftersom kostnaden hänför sig till ett äldre, i minskning varande bestånd av ersätt-

ningsfall. Riksförsäkringsanstalten torde böra få yttra sig om behovet av anslagsuppräknning.

Med stöd av det anförda hemställa vi,

att riksdagen måtte besluta om ändring av omregleringsförordningens ersättningsgrunder i anslutning till vad ovan föreslagits.

Stockholm i januari 1952.

Rudolf Boman

i Kieryd.

Sven Gustafson

i Göteborg.

Filip Kristensson

i Osby.

A. Widén.

Yngve Häckner.
